

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/221/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019201363
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ina Šingliarová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1019201363.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Iny Šingliarovej a členov senátu doc. JUDr. Mateja Horvata, PhD., a JUDr. Jozefa Tímea v právnej veci žalobcu: HYDINA SLOVENSKO, s. r. o., Lieskovská cesta 23/640, 962 21 Lieskovec, IČO 45 300 950, právne zastúpeného: KvaSňovský & Partners | ADVOKÁTI, s. r. o., Dunajská 2317/32, 811 08 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO 51 003 848, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101901289/2019 zo dňa 08.08.2019, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietá.
- II. Žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Predmet súdneho prieskumu

1. Žalobca sa podanou správnu žalobou zo dňa 07.10.2019 domáhal prieskumu rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), č. 101901289/2019 zo dňa 08.08.2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „DP“) potvrdil rozhodnutie Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej len „kriminálny úrad“) číslo 100599202/2019 zo dňa 11.03.2009 (ďalej len „rozhodnutie KÚFS“), ktorým kriminálny úrad podľa § 50 ods. 1 písm. a) v nadväznosti na § 160 ods. 5 DP uložil predbežné opatrenie, pretože je dôvodná obava, že nesplatená alebo nevyrubená daň nebude v dobe jej splatnosti uhradená alebo bude nevyožiteľná alebo že v tejto dobe bude vymáhanie dane spojené so značnými ťažkosťami za využitia všetkých zákonom stanovených foriem v rozsahu povinnosti zložiť na účet správcu dane peňažnú sumu vo výške X XXX XXX,XX eur za zdaňovacie obdobia január 2016 až november 2016 daňovému subjektu, ktorým je HYDINA SLOVENSKO, s. r. o., Lieskovská cesta 23/640, 962 21 Lieskovec, IČO 45 300 950 (ďalej len „žalobca“ alebo „daňový subjekt“).

II. Priebeh administratívneho konania

2. Kriminálny úrad rozhodnutie KÚFS odôvodnil z troch hľadísk, a to: a) určenie výšky sumy doteraz nesplatennej alebo nevyrubenej dane, b) odôvodnená obava, že nesplatená daň alebo nevyrubé na daň nebude v dobe jej splatnosti uhradená alebo bude nevyožiteľná alebo, že v tejto dobe bude vymáhanie dane spojené so značnými ťažkosťami, c) uvedením procesnoprávných skutočností, podľa ktorých rozhodoval.

3. Ad a) Kriminálny úrad uviedol, že dňa 03.10.2018 zaistil účtovné a daňové doklady daňového subjektu, okrem iného, aj za zdaňovacie obdobie január 2016 – december 2016. Na základe analýzy zistil objektívne skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane daňovým subjektom, ktorý si podľa § 49 až 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) uplatnil odpočítanie dane z dodania tovaru a služieb od dodávateľov: 1) A. A., s. r. o., B. XXXX/XX, C., IČO XX XXX XXX, 2) D., s. r. o., E. X, F., IČO XX XXX XXX, 3) G. H., s. r. o., F. I. XX, A., IČO XX XXX XXX, 4) E. E., s. r. o., J. XX, A., IČO XX XXX XXX. Vo vzťahu k týmto dodávateľom zistil, okrem iného, že pri nich boli vykonané daňové kontroly, ktoré boli ukončené s vysokými rozdielmi na dani z pridanej hodnoty, prípadne, že daňový subjekt bol zapojený v rizikovej reťazci, kde na začiatku nevznikla daňová povinnosť, prípadne, že daňový subjekt zapojený do podvodného reťazca, kde na začiatku je spoločnosť, ktorá nepriznáva daňovú povinnosť a podobne. Základ dane pri týchto dodávateľoch bol určený vo výške X XXX XXX,XX eur a daň vo výške X XXX XXX,XX eur. Skonštatoval, že v prípade týchto odberateľov nevzniklo zdaniteľné plnenie v rámci obchodných transakcií s daňovým subjektom, a preto vznikla potreba zabezpečenia úhrady doteraz vyrubenej dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január 2016 – november 2016, kde je predpoklad dorubenia dane vo výške X XXX XXX,XX eur.

4. Ad b) Kriminálny úrad vychádzal z vykonanej finančno-ekonomickej analýzy, kde bolo zistené, že daňový subjekt vykazuje vysokú zadlženosť vyjadrenú 97,2% z miery financovania svojich aktív pomocou cudzích zdrojov. Poukázal aj na skutočnosť evidovaných dlhových a momentálneho dlhu voči štátnym orgánom ako Sociálna poisťovňa, Všeobecná zdravotná poisťovňa a daňové nedoplatky vo výške X XXX XXX,XX eur. Podľa INDEXU 05 daňový subjekt vykazuje bankrot. Uvedené analyzoval podľa posledných dostupných zdrojov súvahy a ziskov a strát daňového subjektu. Daňový subjekt v roku 2017 zvýšil stratu z XXX XXX,XX eur na X XXX XXX,XX eur. Preukázanie ekonomickej závislosti na cudzích zdrojoch preukázal aj zriadením zmluvy o záložnom práve k hnuiteľnej veci uzatvorenej medzi daňovým subjektom a K. L. M., a. s. Poukázal na platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 6Cb/44/2015 z 10.11.2015. Vymedzil zoznam kontrol spolu so sumami nálezu, z ktorého vyplynul výkon veľkého množstva daňových kontrol, v ktorých došlo k určeniu rozdielu dane a následkom čoho by mohlo dôjsť k cieľnému zbavovaniu sa majetku na účely jeho nedosiahnuteľnosti pre správcu dane za zdaňovacie obdobie uložené rozhodnutím KÚFS. Ďalej poukázal na klesajúcu krivku dlhodobého nehmotného majetku a samostatných hnuiteľných vecí a súborov hnuiteľných vecí daňového subjektu, poukázal na navyšujúce sa záväzky plynúce z obchodného styku oproti možnosti splácania z bežných výnosov, ako aj na súvahový účet daňového subjektu, z ktorého vyplýva zbavovanie sa majetku. Vychádzal pritom zo súvahy daňového subjektu. Kriminálny úrad uviedol, že sa nevenoval dlhodobému hmotnému majetku daňového subjektu, pretože na uvedený majetok môžu byť uložené rôzne formy záložných práv a skutočnosti viazaných v rámci poskytnutia dotácií z rôznych dostupných fondov na podporu podnikania. Kriminálny úrad dospel k záveru, že daňový subjekt je v nedobrej ekonomickej situácii, ktorá vo vzťahu k výške dosiaľ nesplatennej alebo nevyrubenej dane vyvoláva obavu o schopnosti daňového subjektu daň v dobe jej vymáhateľnosti uhradiť. Poukázal aj na to, že v súčasnej dobe je na Prezídium Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, Národná jednotka finančnej polície - expositúra Východ vedené trestné stíhanie osôb, ktoré pôsobia, prípadne v minulosti pôsobili ako štatutárne orgány, okrem iného, aj u daňového subjektu. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8S/43/2017 (ďalej len „rozhodnutie KS KE“), ktorý preukazuje, že v rámci dodania tovaru v reťazovom obchode nedochádzalo k dodaniu tovaru deklarovaným spôsobom.

5. Ad c) Kriminálny úrad okrem poukázania na § 50 DP poukázal aj na § 5 ods. 3 písm. j) bod 6 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 333/2011 Z. z.“). Poukázal na to, že ak by nedošlo k vydaniu rozhodnutia KÚFS vzniklo by nebezpečenstvo, ktoré spočíva v možnom prevode obchodných podielov daňového subjektu na nekontaktné osoby, ale hlavne aj v predpokladanom cieľnom zbavovaní sa majetku na účely jeho nedosiahnuteľnosti pre správcu dane. Ďalej poukázal na to, že rozhodnutie KÚFS ako rozhodnutie o predbežnom opatrení treba považovať za dočasné opatrenie, ktorého účinky trvajú len do uhradenia prípadného daňového nedoplatku. Vo vzťahu k aplikácii § 50 ods. 1 písm. a) DP uviedol, že ho neuplatnil, aby zachoval práva daňového subjektu, ktoré spočívajú v práve pokojne vlastníť a užívať majetok, ktoré je chránené Ústavou Slovenskej republiky. Okrem iného sa v tejto časti venoval aj všeobecnému vymedzeniu podstaty a účelu rozhodnutia o predbežnom opatrení.

6. Voči rozhodnutiu KÚFS podal daňový subjekt odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s odôvodnením rozhodnutia KÚFS. Uviedol, že pri uložení predbežného opatrenia v rozhodnutí KÚFS zložením peňažnej sumy na účet správcu dane, musí byť zloženie peňažnej sumy v takej výške, ktorá je primeraná očakávanej peňažnej povinnosti. Správca dane pritom nemá povinnosť zisťovať či daňový subjekt má v čase vydania predbežného opatrenia zložením peňažnej sumy na účet správcu dane dostatok finančných prostriedkov na bankovom účte. V rámci konania o predbežnom opatrení správca dane nevedie dokazovanie. Kriminálny úrad určil peňažnú sumu na základe vlastnej ekonomicko-finančnej analýzy primerane, a to na základe odhadovanej výšky budúcej daňovej povinnosti

7. Žalovaný zdôraznil, že pre vydanie predbežného opatrenia nie je namieste požadovať obširne a detailné skutočnosti, ktoré z povahy veci súvisia so samotným vyrubení dane a musia byť zisťované až v daňovej kontrole a vo vyrubovacom konaní. Na vydanie predbežného opatrenia vo forme rozhodnutia KÚFS je preto významná samotná účasť daňového subjektu v podvodnom reťazci, ktorá potenciálne môže založiť budúce vyrubenie dane. Nie je potrebné preukazovať zavinenie daňového subjektu vo vzťahu k účasti na daňovom subjekte; to bude predmetom skúmania až v daňovej kontrole, v ktorej môže správca dane dospieť k inému záveru, než je prezentovaný v rozhodnutí KÚFS.

III. Správna žaloba

8. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou zo dňa 07.10.2019 (doručenou 09.10.2019) domáhal prieskumu napadnutého rozhodnutia.

9. Žalobca v prvých dvoch častiach žaloby rekapituluje závery ostatného konania a vymedzuje právny základ správnej žaloby.

10. V tretej časti vymedzuje dôvody nezákonnosti predbežného opatrenia, t. j. napadnutého rozhodnutia. Uvádza, že na nariadenie predbežného opatrenia musia byť kumulatívne splnené podmienky: a) existencia odôvodnenej obavy, že v dobe splatnosti dane bude daň nevyhnutne splnená alebo, že jej vymáhanie bude spojené so značnými ťažkosťami (hmotnoprávna podmienka), b) správca dane svoju obavu odôvodní (procesná podmienka), c) existuje nesplatená daň alebo nevyrubená daň (hmotnoprávna podmienka), d) predbežné opatrenie je vydané v rozsahu nevyhnutne potrebnom (procesná podmienka). Konštatuje, že zo strany kriminálneho úradu nebola splnená ani jedna z týchto podmienok. Vo vzťahu k vedeniu trestného stíhania osôb, ktoré pôsobia, resp. pôsobili ako štatutárne orgány u žalobcu uvádza, že orgánom oprávneným realizovať trestné stíhanie týchto osôb v žiadnom prípade nie je kriminálny úrad. Uvádza, že žalovaný, ako aj kriminálny úrad opomenuli zásadu prezumpcie nevinu. Taktiež uviedol, že rozhodnutie KS KE nemožno aplikovať, pretože sa ho ako žalobcu netýka.

11. Vo štvrtej časti svojej správnej žaloby poukázal na vady konania. V prvej časti argumentuje o nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia, keď konštatuje, že dôvod na nariadenie predbežného opatrenia nemôže byť uvedený a špecifikovaný len obyčajným odkazom na zákonné ustanovenie, ale musí byť špecifikovaný skutkovými okolnosťami. Kriminálny úrad sa venuje obchodným spoločnostiam, ktoré si neplnili povinnosti voči štátnemu rozpočtu, avšak tieto spoločnosti predstavovali len niekoľko z desiatok či dokonca stoviek obchodných partnerov, s ktorými spolupracoval žalobca. Uplatnené odpočítanie z deklarovaných zdaniteľných obchodov s následkom znižovania vlastnej daňovej povinnosti tvrdené žalovaným nie je ničím odôvodnené a uvedené je treba považovať len za dohady, na základe ktorých nemôže byť predbežné opatrenie nariadené. Za príslušné zdaňovacie obdobie prebiehajú daňové kontroly, resp. v niektorých prípadoch táto kontrola ešte nebola začatá. Podľa žalobcu samotná výška dorubenia dane nepostačuje na nariadenie predbežného opatrenia; nemôže ísť o jediné skutočné odôvodnenie potreby jeho nariadenia. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké úkony a s akým výsledkom žalovaný a kriminálny úrad vykonali na účely zistenia predpokladov na nariadenie predbežného opatrenia. Taktiež nie je zrejma správna úvaha o primeranosti použitého prostriedku, keďže kriminálny úrad nemôže konať ako „ochranca štátnej pokladne“.

12. Ďalej poukazoval na to, že boli voči nemu vydané aj iné obdobné rozhodnutia v celkovej kumulatívnej výške X XXX XXX,XX eur. Žalobca pritom nedisponuje disponibilnými finančnými prostriedkami v takejto výške. Poukazoval na to, že účel tvrdený kriminálnym úradom možno zabezpečiť rovnako efektívne,

a to predbežným opatrením, ktorý ukladá zákaz nakladania s nehnuteľnosťami. Poukázal na to, že v minulosti mu bolo kriminálnym úradom uložené práve takéto opatrenie a kriminálny úrad v rozhodnutí KÚFS neodôvodňuje, prečo sa dopustil odklonu od predchádzajúcej rozhodovacej činnosti.

13. Žalovaný ani kriminálny úrad neodôvodnili existenciu obavy z nevyožiteľnosti daní. Odôvodnenie na základe skutočností spočívajúcej v predchádzajúcom konaní daňového subjektu nemôže obstáť. Napríklad daňový úrad žalobcovi vyrubil daň vo výške XXX XXX,XX eur v roku 2017, a to za daňové kontroly z marca 2013 a 2014, pričom žalobca túto daň uhradil. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak daňový úrad právoplatne vyrubí daň, žalobca túto daň riadne zaplatí. Ako ďalej vyplýva aj zo správy audítora, žalobca si vytvoril rezervy na dorubenie DPH v roku 2017 vo výške X XXX XXX,XX eur. Túto platobnú disciplínu pritom kriminálny úrad a ani žalovaný nezohľadnili, ale automaticky nazerali na žalobcu ako na budúceho neplatiča, ako na osobu, ktorá sa bude vyhýbať daňovým povinnostiam. Výška celkovej sumy, ktorá vyplýva z predbežného opatrenia je pritom taká, že zasahuje do nerušeného výkonu základných práv a slobôd žalobcu, a to práva vlastníť majetok. Žalobca si je vedomý toho, že pred nariadením predbežného opatrenia nemusí žalovaný zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné na vydanie konečného rozhodnutia, no musí osvedčiť to, že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený. Žalobca tiež napadol nesprávne právne posúdenie vecí, keď kriminálny úrad síce aplikoval správnu normu, ale nesprávne ju interpretoval, keď žalovaný nezvažoval mieru zásahu do práv daňového subjektu. Žalobca popiera, že by sa dopustil úkonov omisívnej alebo komisívnej povahy, ktorými by hoc aj hypoteticky naplnil podmienky na vydanie predbežného opatrenia. Ďalej namietol to, že rozhodnutie KÚFS vychádza zo skutočností, ktoré sú viac ako 20 mesiacov neaktuálne, a teda kriminálny úrad, ako ani žalovaný si nezabezpečili aktuálne informácie. Mohli si od žalobcu vyžiadať minimálne predbežnú účtovnú závierku. K zápisu záložného práva do notárskeho registra záložných práv uviedol, že tento úver bol použitý na ďalší rozvoj spoločnosti, pričom ak by žalobca nebol stabilným partnerom, banka by mu ho neposkytla. Tento úver bol dňa 04.04.2019 v plnom rozsahu uhradený. Vo vzťahu k platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Zvolen uvádza, že ten bol vo februári 2016 plne splatený. Napokon poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31S/53/2006, z ktorého vyplýva, že správca dane môže pristúpiť k nariadeniu predbežného opatrenia len vtedy, ak reálne preukáže, že daňový subjekt realizuje úkony smerujúce k redukcii majetku. Kriminálny úrad takéto šetrenie nevykonal.

14. Namietal aj neodôvodnený predpoklad existencie dane, kde uviedol, že vo veci zdaňovacieho obdobia január až december 2016 bola začatá daňová kontrola až 01. októbra 2019. Kriminálnemu úradu boli odovzdané účtovné a iné doklady. Neprebehli akékoľvek žiadne ďalšie procesné úkony. Žalobcovi tak nie je zrejmé ako žalovaný dospel k novej existencii dane za predpokladu, keď zaistené doklady ešte neboli ani otvorené a nebolo s nimi manipulované, pretože v čase prevzatia sa nachádzali v zaistených a neporušených vreciach. Tiež nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel kriminálny úrad k poznatku o porušení daňových povinností, keď daňová kontrola za obdobie roka 2016 nebola ešte začatá. Preverovanie skutočností týkajúcich sa správneho určenia a odvedenia dane patrí do pôsobnosti výlučne inštitútu daňovej kontroly. Zo zákona č. 333/2011 Z. z., ako ani zo zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov nevyplýva, že by kriminálny úrad mal právomoc a kompetenciu vykonávať daňovú kontrolu, a teda že by mal právomoc preverovať skutočnosti týkajúce sa správneho určenia dane. Nie je zrejmé prečo práve alebo na akom skutkovom základe vydal rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia práve kriminálny úrad, keďže len vo výnimočných prípadoch sa takéto kompetencia naň prenáša, pričom prenos kompetencie musí byť jednoznačne odôvodnený, čo v danom prípade nebolo splnené.

15. V piatej časti žalobca namietal neúplné zistenie skutkového stavu vecí. V tejto časti uviedol, že kriminálny úrad a žalovaný si účelovo vybrali tie finančné ukazovatele, ktoré preukazujú pokles, resp. hodnoty, ktoré sa im hodili. Za základ prevzali absolútne neaktuálne finančné ukazovatele od roku 2014 až 2017, a to dlhodobý nehmotný majetok, samostatné hnuťelné veci a súbory hnuťelných vecí, vlastné imanie a záväzky výnosy žalobcu. Neodôvodnili, prečo na preukázanie ekonomickej situácie u žalobcu si vybrali práve tieto finančné ukazovatele. Nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel žalovaný k záveru, že dlhodobý hmotný majetok nebude vhodný ukazovateľ ekonomickej kondície žalobcu. Poukazoval na to, že za obdobie roku 2018 žalobca zaplatil skoro trojnásobok dane z príjmu oproti roku 2017, čistý obrát spoločnosti v roku 2017 oproti roku 2016 bol navýšený o vyše 15%, nedošlo k zohľadneniu narastajúceho trendu hodnoty majetku ako ani k podstatne klesajúcej hodnote bankových úverov. Žalobca tak predstavuje spoľahlivý a ekonomicky stabilný podnikateľský subjekt.

Vo vlastníctve žalobcu sa nachádza majetok v hodnote minimálne dvojnásobku kumulatívne určenej finančnej povinnosti určenej predbežnými opatreniami vydanými kriminálnym úradom. Ak teda žalobca disponuje hodnotným majetkom, nemôže objektívne existovať obava z predbežného opatrenia, že daň nebude vymožená. Poukázal na nesprávnu aplikáciu právnej normy zo strany žalovaného a kriminálneho úradu, kedy voči žalobcovi mohlo byť uložené predbežné opatrenie vo forme zákazu nakladať s hnutelným a nehnuteľným majetkom, prípadne mohlo byť zriadené záložné právo ako dostatočný zabezpečujúci prvok prípadnej daňovej povinnosti. Interná finančno-ekonomická analýza žalovaného je neúplná, pričom má ohľadom žalobcu navodiť dojem, že nespoľahlivým a krachujúcim podnikateľským subjektom, ktorý je „jednou nohou v konkurze“.

16. V šiestej časti správnej žaloby namietal porušenie zásady proporcionality a primeranosti predbežného opatrenia. Poukázal na celkovú výšku finančných prostriedkov v kumulatívnej výške, ktorú má uhradiť, pričom táto presahuje príjmy žalobcu a jeho disponibilné finančné prostriedky. Konštatuje, že ak v zdaňovacích obdobiach roku 2012 až 2014 bol vyrubený rozdiel dane, nemožno automaticky prijať záver o tom, že rozdiel dane bude vyrubený aj v rokoch 2015 až 2018. Poukázal na názor kriminálneho úradu, podľa ktorého, ak tento má za to, že žalobca na bankovom účte nemusí disponovať finančnými prostriedkami takej výšky, aby vedel naplniť v danom čase povinnosť uloženú napadnutým rozhodnutím, avšak kriminálny úrad si pred vydaním napadnutého rozhodnutia nezistil a ani neuviedol konkrétne, aké má žalobca jednotlivé účty v banke a aký má na nich zostatok a z čoho teda vyplýva obava, podľa ktorej hrozí, že žalobca nemusí disponovať s finančnými prostriedkami v určenej výške, resp. že tieto prostriedky budú prevedené na účet tretej osoby alebo vybrané v hotovosti. Žalovaný a ani kriminálny úrad nevykonali šetrenia na účely zistenia majetkových pomerov žalobcu. Uviedol, že žalobca disponuje majetkom v obstarávacej hodnote X XXX XXX,XX eur, pričom po zohľadnení odpisov disponuje žalobca majetkom v zostatkovej hodnote X XXX XXX,XX eur. Kriminálny úrad a žalovaný mali možnosť zvoliť na základe zásady proporcionality a primeranosti uloženie predbežného opatrenia podľa § 50 ods. 1 písm. b) DP a následne zriadiť záložné právo. Takýto postup by mal omnoho menší negatívny dopad na činnosť žalobcu.

17. Na základe uvedeného preto žalobca navrhol správne mu súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj KÚFS, a to podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e), f) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a vec vrátiť kriminálnemu úradu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol priznať žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorá bude vyčíslená v samostatnom uznesení súdu po právoplatnosti rozsudku.

IV. Vyjadrenia účastníkov konania

18. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 09.01.2020. V tomto vyjadrení uviedol, že žalobné dôvody žalobcu boli obdobne uplatnené aj v odvolacom konaní, a preto toto jeho vyjadrenie je v merite veci zhodné s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Pridržiava sa preto dôvodov uvedených v žalobou napadnutom rozhodnutí, kde je podrobne popísaný skutkový a právny stav veci a vyvedené závery. Vo vyjadrení tiež uviedol, že v informačnom systéme finančnej správy k novembru 2019 vykazuje žalobca nedoplatky vo výške XX XXX XXX euro a zároveň ukončené kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia od roku 2011 boli s vysokým dorubom dane.

19. Keďže žalovaný, ako aj kriminálny úrad dostatočne zistili skutkový stav veci a po právnej stránke veci posúdili správne, navrhol správne mu súdu zamietnuť žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP.

20. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného ďalej nevyjadril.

V. Pojednávanie

21. Zákonom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) bol, okrem iného, zriadený aj Správny súd v Bratislave, ktorý začal svoju činnosť dňa 01.06.2023. Podľa § 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Predmetná právna vec, pôvodne vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/221/2019, bola na základe uvedenej

zmeny právnej úpravy a v súlade s Rozvrhom práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2024 v znení Dodatku č. 7 náhodným výberom pridelená na konanie a rozhodovanie do senátu 9S Správneho súdu v Bratislave a je vedená pod sp. zn. BA-5S/221/2019.

22. Správny súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný správny súd (§ 10, § 13 ods. 1 SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu v administratívnom konaní v rozsahu žalobných bodov tak, ako vyplývali z obsahu žaloby (§ 134 ods. 1 SSP, § 134 ods. 2 SSP a contrario) a dospel k záveru, že žaloba podľa § 190 SSP nie je dôvodná.

23. Správny súd v Bratislave podanú správnu žalobu prejednal a rozsudok verejne vyhlásil na nariadenom pojednávaní dňa 16.05.2025, pretože boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 1 písm. a) SSP.

VI. Relevantná právna úprava

24. Podľa § 50 ods. 1 DP správca dane môže počas daňovej kontroly, počas určovania dane podľa pomôcok alebo pri miestnom zisťovaní na zabezpečenie ich účelu alebo ak je odôvodnená obava, že nesplatná daň alebo nevyrubená daň nebude v dobe jej splatnosti uhradená alebo bude nevyhnutne potrebnom uložiť rozhodnutím daňovému subjektu, aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal alebo niečo strpel, a to najmä, aby zložil peňažnú sumu na účet správcu dane (písm. a/), nenakladal s vecami alebo právami určenými v rozhodnutí (písm. b/).

25. Podľa § 50 ods. 2 DP ak hrozí, že peňažná suma podľa odseku 1 písm. a) nebude v lehote určenej správcom dane zložená, je rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia vykonateľné dňom vydania. Správca dane súčasne vhodným spôsobom vyzoomie daňový subjekt o vydaní rozhodnutia o uložení predbežného opatrenia. ak hrozí, že peňažná suma podľa odseku 1 písm. a) nebude v lehote určenej správcom dane zložená, je rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia vykonateľné dňom vydania. Správca dane súčasne vhodným spôsobom vyzoomie daňový subjekt o vydaní rozhodnutia o uložení predbežného opatrenia.

26. Podľa § 50 ods. 5 DP proti rozhodnutiu o uložení predbežného opatrenia možno podať odvolanie, ktoré nemá odkladný účinok.

27. Podľa § 50 ods. 7 DP správca dane predbežné opatrenie zruší, ak pominie dôvod, pre ktorý bolo uložené, ak pominul dôvod len sčasti, predbežné opatrenie sa zruší čiastočne.

28. Podľa § 50 ods. 8 DP predbežné opatrenie stráca účinnosť dňom zaplataenia dane alebo daňového nedoplatku, a to aj vykonaním kompenzácie podľa § 55 ods. 7, alebo dňom vzniku záložného práva podľa § 81. Ak dôjde k vyrubeniu dane, ktorá nebola v dobe vydania predbežného opatrenia vyrubená, predbežné opatrenie podľa odseku 1 písm. a) stráca účinnosť dňom jej vyrubenia, ak peňažná suma uložená týmto predbežným opatrením bola zložená alebo ak rozhodnutie vydané vo vyrubovacom konaní alebo v skrátrenom vyrubovacom konaní sa stalo exekučným titulom namiesto predbežného opatrenia podľa § 89 ods. 4. Zložená peňažná suma podľa druhej vety sa prevedie na úhradu tejto dane. O strate účinnosti predbežného opatrenia musí správca dane písomne upovedomiť daňový subjekt a tých, ktorým rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia doručoval.

29. Podľa § 50 ods. 9 DP ak správca dane predbežné opatrenie zrušil alebo predbežné opatrenie stratilo účinnosť, správca dane bezodkladne vráti daňovému subjektu zloženú peňažnú sumu podľa odseku 1 písm. a) alebo jej časť, ktorá nebola použitá na úhradu dane alebo daňového nedoplatku, na ktorú bola zložená. Pri vrátení zloženej peňažnej sumy správca dane postupuje ako pri použití daňového preplatku podľa § 79 ods. 1.

30. Podľa § 63 ods. 5 DP rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

31. Podľa § 160 ods. 5 DP na úkony, ktoré je oprávnené vykonávať finančné riaditeľstvo a Kriminálny úrad finančnej správy podľa osobitného predpisu, ktoré podľa tohto zákona patria do pôsobnosti správcu dane, sa ustanovenia tohto zákona vzťahujú rovnako.

32. Podľa § 5 ods. 3 písm. i) zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov Kriminálny úrad finančnej správy plní a zabezpečuje úlohy v oblasti vyšetrovania trestných činov spáchaných v súvislosti s porušením daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní alebo colných predpisov a zisťovania ich páchatel'ov.

33. Podľa § 5 ods. 3 písm. j) bod 3 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov Kriminálny úrad finančnej správy robí úkony, ktoré inak patria do pôsobnosti daňových úradov alebo colných úradov, ak na dosiahnutie cieľa sledovaného daňovými predpismi alebo colnými predpismi je potrebný bezprostredný zákrok (bod 3), je potrebné vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení podľa osobitného predpisu (odkaz na DP) (bod 6).

34. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

VII. Právne hodnotenie správneho súdu

35. V prvom rade správny súd uvádza, že hoci napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím predbežnej povahy vydané podľa § 50 ods. 1 DP, ktoré má dočasný charakter, jeho súdny prieskum je prípustný v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to napríklad o veci pod sp. zn. 4Sžf/70/2012: „Pri overovaní podmienok na vylúčenie rozhodnutia predbežnej povahy zo súdneho prieskumu nie je možné vychádzať len z previerky jeho materiálneho a procesného znaku, nakoľko samotná dočasnosť pôsobenia účinkov rozhodnutia a možnosť využitia riadneho opravného prostriedku proti nemu, nie sú jediným a maximálnym kritériom. Základným výkladovým pravidlom pri aplikácii zákonmi stanovenej negatívnej enumerácie rozhodnutí orgánov verejnej správy vylúčených zo súdneho prieskumu tvorí sama ústavná zásada vyplývajúca z druhej vety článku 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Ústavný text ďalej nerozlišuje medzi druhmi rozhodnutí, napr. z pohľadu ich predbežného alebo dočasného charakteru k právam dotknutých v konečných rozhodnutiach upravujúcich práva a povinnosti účastníkov správneho konania alebo iných osôb nimi dotknutých. Uvedené možno odvodiť aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), reprezentovanej napr. nálezmi ústavného súdu PL. ÚS 26/01, II. ÚS 50/01-50, III. ÚS 138/03. Za všetky možno citovať právny názor vyplývajúci z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 50/01-50“. Rovnako tak rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/132/2013, sp. zn. 3Sžf/49/2015, sp. zn. 3Sžf/50/2015, sp. zn. 2Sžf/56/2016 alebo rozhodnutie Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-5S/202/2018, atď.

36. Správny súd v Bratislave všeobecne k inštitútu predbežného opatrenia podľa § 50 DP uviedol: „inštitútom predbežného opatrenia, ktorého právna úprava je obsiahnutá v § 50 daňového poriadku, daňový orgán po splnení zákonom stanovených podmienok de facto obmedzuje dispozičné právo daňového subjektu s jeho majetkom formou zloženia peňažnej sumy na účet správcu dane, prípadne formou zákazu nakladania s vecami alebo právami určenými v rozhodnutí. Predbežné opatrenie môže daňový orgán uložiť len formou procesného rozhodnutia, ktoré obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti podľa § 63 daňového poriadku. Vydaniu rozhodnutia o predbežnom opatrení nepredchádza dokazovanie, ktoré je z povahy tohto procesného inštitútu, založeného na efektívnom a časovo nenáročnom riešení situácie vzniknutej v priebehu daňovej kontroly, počas určovania dane podľa pomôcok alebo pri miestnom zisťovaní, pre možnosť jeho aplikácie prakticky vylúčené. Vo fáze rozhodovania o predbežnom opatrení v rámci prebiehajúcej daňovej kontroly je postačujúce, ak má daňový orgán relevantné skutočnosti dostatočným spôsobom osvedčené. Relevantnými skutočnosťami sú v danom prípade všetky zistenia daňového orgánu, ktoré po ich komplexnom posúdení zakladajú dôvodný predpoklad o dovyrubení dane daňovému subjektu a zároveň odôvodnenú obavu toho, že nesplátna daň alebo nevyrubená daň bude v dobe jej splatnosti a vymáhateľnosti nevymožiteľná, prípadne bude vymáhanie dane spojené so značnými ťažkosťami“ (Správny súd v Bratislave sp. zn. BA-1S/220/2019).

37. V tejto súvislosti k rozsahu zisťovania skutkového stavu a právnych záverom z toho vyplývajúcich tiež uviedol, že „predbežné opatrenie má dočasný, predbežný a zabezpečovací charakter a sleduje zabezpečenie splnenia daňovej povinnosti v budúcnosti za situácie, keď sa toto dôvodne javí ako ohrozené. Predbežné opatrenie môže byť vydané, ak existujú objektívne skutočnosti, ktoré zakladajú odôvodnenú obavu, t. j. primeranú mieru pravdepodobnosti, že nesplatená alebo nevyrubená daň bude v budúcnosti vyrubená a zároveň, že v dobe jej vymáhateľnosti bude nevykonalná, alebo že v tejto dobe bude vymáhanie dane spojené so značnými ťažkosťami. Tieto skutočnosti musia byť v odôvodnení rozhodnutia uvedené. Rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia nie je meritórnym rozhodnutím o daňovej povinnosti daňového subjektu za príslušné zdaňovacie obdobia, nepredchádza mu dokazovanie. Pre vydanie predbežného opatrenia nie je na mieste požadovať obsiahne a detailné skutočnosti, ktoré z povahy veci súvisia so samotným vyrubení dane, a musia byť zisťované počas daňovej kontroly a vo vyrubovacom konaní. Podrobné zisťovanie plnenia daňových povinností, zisťovanie skutkového stavu a právne závery z toho vyplývajúce budú predmetom skúmania v daňovej kontrole, v ktorej na základe vykonaných dôkazov a intenzity dôkazných prostriedkov môže správca dane dospieť aj k inému záveru, než je prezentovaný v rozhodnutí o uložení predbežného opatrenia“ (Správny súd v Bratislave zo dňa 23. 10. 2024 sp. zn. BA-2S/70/2023).

38. Riadny chod spravodlivosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zaväzuje súdy a orgány verejnej správy na odôvodňovanie rozhodnutí. Nepreskúmateľné rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivého konania. Správne orgány majú povinnosť nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považujú za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdili. Ak tak neurobia, zaťažia svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a účastníkovi konania sa postupom či už správneho orgánu alebo súdu odníme možnosť konať pred týmto orgánom a súčasne tieto orgány postupujú aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

39. Perfektnosť rozhodnutia akéhokoľvek orgánu verejnej správy, teda i žalovaného, spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, musí obsahovať náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reakcie na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, aj na také, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce, odpoveď špecifická k danej skutočnosti či argumentu sa vyžaduje.

40. Všeobecné konštatovanie bez bližšej špecifikácie nie je dostatočné pre akékoľvek rozhodnutie. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Osobe dotknutej takýmto rozhodnutím oprávnenej proti nemu podať opravný prostriedok, resp. žalobu, je tým odňatá možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia. Treba pritom zdôrazniť, že súd nie je povinný a v podstate ani oprávnený nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, pričom vecne preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia je možné len za predpokladu jeho náležitého odôvodnenia, keď orgán verejnej správy náležitým spôsobom vyhodnotí námietky účastníka správneho konania. Pri akomkoľvek rozhodnutí možno polemizovať o jeho odbornej úrovni, či orgán verejnej

správy mohol svoje argumenty vysvetliť podrobnejšie alebo precíznejšie sa vysporiadať s tvrdeniami účastníka konania, ktoré možno považovať za právne významné. Súd však hodnotí preskúmateľnosť rozhodnutia orgánov verejnej správy len v miere jeho minimálnej argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov orgánov verejnej správy vydal meritórne rozhodnutie. Skutočnosti, ku ktorým orgán verejnej správy dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia a ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy.

41. Správny súd po preskúmaní žalobných dôvodov a obsahu súdneho i administratívneho spisu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie, ako ani rozhodnutie KÚFS netrpia vadami, ktoré namietal žalobca vo svojej správnej žalobe a tiež nevykazujú známky arbitrárnosti. Žalovaný aj kriminálny úrad sa vo svojich rozhodnutiach, ktoré tvoria jeden celok, riadne zaoberali a vysporiadali so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami nastolenými v danej veci, so zameraním na splnenie predpokladov § 50 ods. 1 písm. a) DP, ako aj s námietkami žalobcu vznesenými v odvolacom konaní. Vychádzajúc zo zabezpečených podkladov dospeli k záveru, že existujú dôvody na postup podľa § 50 ods. 1 písm. a) DP a treba vydať predbežné opatrenie na účely zabezpečenia vymožitelnosti daňovej povinnosti žalobcu. Závery preskúmaných rozhodnutí sú pritom logické, zrozumiteľné a presvedčivé, založené na racionálnej a dostatočne odôvodnenej úvahe, a nevykazujú znaky arbitrárnosti či svojvoľne tak, ako tvrdí žalobca.

42. Rozhodujúce orgány pri vykonávaní dokazovania v danej veci postupovali v súlade s § 50 ods. 1 písm. a) DP, ktorý mieru nevyhnutnosti dokazovania limituje na osvedčenie určitej pravdepodobnosti, a to vo forme odôvodnenej obavy, že nevyrubená daň nebude v dobe jej splatnosti vymožitelná, prípadne že jej vymáhanie bude spojené so značnými ťažkosťami. Znížené požiadavky na rozsah dokazovania vyplývajú z charakteru inštitútu predbežného opatrenia, ktoré už podľa svojho označenia naznačuje predbežný a z neho vyplývajúci dočasný zabezpečovací charakter, ktorého účelom je zabrániť zmareniu splnenia daňovej povinnosti. Na osvedčenie odôvodnenej obavy pri vydávaní predbežného opatrenia sa kladú menšie nároky týkajúce sa zisťovania skutkového stavu veci, na rozdiel od rozhodnutí vydaných v daňovom konaní, ktorými sa meritórne rozhoduje o uložení daňovej povinnosti. Námietky žalobcu uplatnené v správnej žalobe, ktoré sa primárne týkali nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, sú tak neopodstatnené.

43. V prvom rade sa správny súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, ktoré sa týkalo nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti napadnutých rozhodnutí. Táto námietka súvisela s tou časťou, keď žalobca spochybnil operatívne zistenia kriminálneho úradu ohľadne zdaniteľného plnenia od dodávateľov: 1) A. A., s. r. o., B. XXXX/XX, C., IČO XX XXX XXX, 2) D., s. r. o., E. X, F., IČO XX XXX XXX, 3) G. H., s. r. o., F. I. XX, A., IČO XX XXX XXX, 4) E. E., s. r. o., J. XX, A., IČO XX XXX XXX. Žalobca považoval rozhodnutie o uložení opatrenia, v ktorom absentuje akýkoľvek dôkaz, alebo úvaha o tom, že daňový subjekt porušil právne predpisy, za arbitrárne a nepreskúmateľné. Správny súd uvádza, že zo stany žalobcu nebolo na mieste argumentovať a odvolávať sa na mieru dokazovania v podstate rovnakú v rozsahu, ako sa vykonáva pri uplatnení nadmerného odpočtu a aplikácii § 49 až § 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Ust. § 50 ods. 1 DP určuje ako predpoklad vydania predbežného opatrenia dôvodnú obavu, že nesplatná daň alebo nevyrubená daň nebude v dobe jej splatnosti uhradená alebo bude nevymožitelná alebo že v tejto dobe bude vymáhanie dane spojené so značnými ťažkosťami. Z uvedeného vyplýva aj miera nevyhnutnosti dokazovania skutočností, ktoré sú relevantné na vydanie procesného rozhodnutia podľa DP, t. j. miera dokazovania a zistení z neho vyplývajúcich má osvedčiť dôvodnú obavu orgánu verejnej správy. Vychádza sa pritom z istej miery pravdepodobnosti osvedčovaných skutočností s tým, že na náležitosť zistenia skutkového stavu sa kladú omnoho menšie nároky, ako pri meritórnom prejednávaní daňovej veci. Vždy je možné polemizovať s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ale podstatná je tá skutočnosť, či sú alebo nie sú závery prezentované v napadnutom rozhodnutí arbitrárne.

44. Správny súd po preskúmaní žalobných námietok musel konštatovať, že tieto neboli dôvodné, aby súd mohol konštatovať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Nebolo možné ani vyvodiť záver, že úvahy žalovaného vykazujú znaky arbitrárnosti a sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Žalovaný svoju správnu úvahu a závery podložil analýzou informácií, ktoré vychádzali z účtovných a daňových dokladov daňového subjektu.

45. Závery orgánov verejnej správy vychádzali z daňových kontrol a zo skutočnosti, že žalobca si za zdaňovacie obdobie január až december 2016 odpočítal daň z faktúr vystavených spoločnosťami: 1) A. A., s. r. o., B. XXXX/XX, C., IČO XX XXX XXX, 2) D., s. r. o., E. X, F., IČO XX XXX XXX, 3) G. H., s. r. o., F. I. XX, A., IČO XX XXX XXX, 4) E. E., s. r. o., J. XX, A., IČO XX XXX XXX. Orgány verejnej správy náležite zdôvodnili svoje závery, t. j. prečo spochybnili deklarované obchodné transakcie a uvádzali pri jednotlivých spoločnostiach relevantné skutočnosti, ktoré spochybňovali reálne uskutočnenia deklarovaných obchodov (nepriзнание a nedovedenie daňovej povinnosti, zapojenie do rizikového reťazca, kde na začiatku nevznikla daňová povinnosť, zapojenie do podvodného reťazca atď.). Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal s interpretáciou príslušných ustanovení DP, existenciou dôvodnej obavy, rovnako svoje úvahy oprel aj o logický okruh indícií nižšej intenzity, ktoré svedčili v danom prípade o nedobrej ekonomickej situácii žalobcu a táto vyvolala obavu o schopnosti daňového subjektu daň v dobe jej vymáhania uhradiť. V neposlednom rade sa orgány verejnej správy zaoberali finančno-ekonomickým stavom s poukazom dosiahnutý strop plnenia svojich budúcich záväzkov (vzhľadom na množstvo začatých a neukončených daňových kontrol) s predpokladom na vyrubenie rozdielu dane, skonštatovali nemožnosť založiť iný hnuťelný a nehnuteľný majetok zo strany daňového subjektu – vychádzajúc z posledných dostupných účtovných závierok. Orgány verejnej správy zároveň poukázali na vysokú zadlženosť žalobcu, stavom súvahového účtu, ktorý preukazuje zbavovanie sa majetku žalobcu, nárastom záväzkov žalobcu z obchodného styku, atď. Zároveň poukázali na 97,2 % mieru financovania vlastných aktív pomocou cudzích zdrojov a evidované dlhy voči daňovému úradu a na sociálnych a zdravotných odvodoch.

46. Z uvedeného preto vyplýva, že orgány verejnej správy postupovali v intenciách zákona, keď dostatočne zdôvodnili svoju obavu, že žalobca ako daňový subjekt – vzhľadom na vysoký počet daňových kontrol DPH, kde dochádza k vyrubeniu dane, by sa mohol úmyselne zbavovať svojho majetku, a teda daň by mohla byť nevyhnutiteľná, resp. jej vymáhanie by mohlo byť so značnými ťažkosťami.

47. Správny súd nezistil ani rozpor výšky sumy uloženej predbežným opatrením vzhľadom na očakávanú daňovú povinnosť, takže proporcionálnosť uloženej povinnosti bola zachovaná, keď jej výška korelovala s predpokladanou výškou možnej dorubenej dane. Na posúdenie tohto sporu bolo pre správny súd rozhodujúce, že orgány verejnej správy pri zabezpečení správy daní nepostupovali arbitrárne, ale napadnuté rozhodnutie vychádzalo z vlastných poznatkov orgánov verejnej správy, ktoré vyplývali z daňových kontrol, ako aj z ekonomickej situácie žalobcu ako daňového subjektu. Správny súd zároveň uvádza, že na jednej strane sa žalobca snažil súdu preukázať, že závery žalovaného o jeho nepriaznivej ekonomickej situácii sú nepravdivé a podložené neaktuálnou súvahovou dokumentáciou, no na druhej strane pri návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe sa snažil súdu relevantným spôsobom osvedčiť, že aj z obsahu riadnej účtovnej závierky žalobcu zostavenej k 31.12.2018 vyplýva, že je v krátkodobej zlej ekonomickej situácii, keď by okamžitý výkon napadnutého rozhodnutia viedol k úpadku žalobcu a nenapraviteľnému následku, a to vzhľadom na výšku uložených predbežných opatrení a následného daňového exekučného konania zameraného na vymożenie súm uložených v rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia.

48. Kompetencia kriminálneho úradu vydať predbežné opatrenie vyplývala z vtedy účinného § 5 ods. 3 písm. j) bod. 6 zákona č. 333/2011 Z. z.

49. Na záver správny súd uvádza, že toto jeho rozhodnutie je v línii s ďalšími rozhodnutiami tunajšieho súdu vydanými v obdobných veciach (rozdiely spočívajú v obdobiach, ktoré boli zabezpečené príslušným predbežným opatrením) vedených medzi totožnými účastníkmi konania, a to napríklad rozhodnutie Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-1S/218/2019 alebo Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/216/2019, voči ktorým nebola podaná kasačná sťažnosť, pričom správny súd neidentifikoval dôvod na odchylenie sa od tam formulovaných právnych záverov.

50. Pre úplnosť ešte správny súd uvádza, že žalovaný podaním z 24.09.2024 informoval správny súd o tom, že Úrad pre vybrané hospodárske subjekty zrušil podľa § 50 ods. 7 DP povinnosť uloženú napadnutým rozhodnutím. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo k zrušeniu povinnosti, no nie k zrušeniu rozhodnutia vo veci, správny súd vec prejednal a meritórne v nej rozhodol.

51. Vychádzajúc z uvedených skutočností a citovaných právnych predpisov správny súd dospel k záveru, že konanie aj rozhodnutie žalovaného sú v súlade so zákonom. Správny súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mu umožňovali prijať záver o tom, že práva a oprávnené záujmy žalobcu boli postupom žalovaného a samotným rozhodnutím žalovaného porušené. Ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne (§ 190 SSP).

52. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania pred správnym súdom, pretože nezistil dôvody, na základe ktorých by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať ich náhradu.

53. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní (§ 493e SSP v spojení s § 443 ods. 2 písm. a/ SSP účinnom do 30. júna 2023) od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ podľa § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).